

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellanten,

tegen de uitspraak in zaken nrs. 07/14212 en 07/14216 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Assen, van 20 maart 2008 in de
gedingen tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 25 mei 2005 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie aanvragen van (hierna: de vreemdelingen) om wijziging van de beperking van de aan hun verleende verblijfsvergunningen regulier voor bepaalde tijd en verlenging van de geldigheidsduur daarvan afgewezen.

Bij onderscheiden besluiten van 2 maart 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) de daartegen door de vreemdelingen gemaakte bezwaren ongegrond verklaard. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 20 maart 2008, verzonden op 26 maart 2008, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Assen, de daartegen door de vreemdelingen ingestelde beroepen ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben de vreemdelingen bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 23 april 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. S.J.E. Horstink-von Meyenfeldt, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. P.A. de Vink, ambtenaar van Staat.

w.g. Horstink-von Meyenfeldt
lid van de enkelvoudige kamer

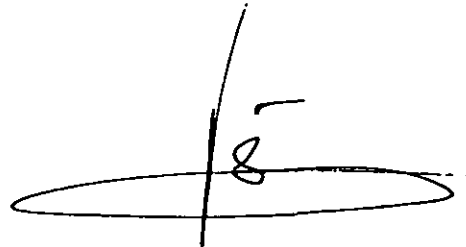
w.g. De Vink
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 7 oktober 2008

154-577.

Verzonden: 7 oktober 2008

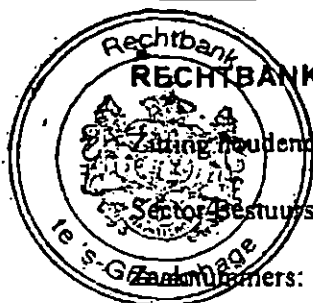
Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line underneath.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

AFSCHRIFT

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Zitting houdende te Assen

Sector Bestuursrecht

Zaaknummers: Awb 07/14212 en Awb 07/14216

Uitspraak: 20 maart 2008

Inzake: 1.
geboren op
2.
geboren op
beiden van Angolese nationaliteit,
verblijvende te
IND-dossiernummers: 0111.25.8021 en 0111.25.8020,
V-nummers:
eisers,
gemachtigde: mr. K.J. Meijer, advocaat te Sint Annaparochie;

tegen: Staatssecretaris van Justitie
als rechtsopvolger van de Minister van Justitie
(Immigratie- en Naturalisatiedienst)
te 's-Gravenhage,
verweerder,
gemachtigde: mr. J.C. aan 't Goor, ambtenaar ten departemente.

Procesverloop

Op 25 november 2001 hebben eisers aanvragen tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) ingediend.

Bij beschikkingen van 1 oktober 2002 en 20 december 2002 is aan eisers een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 Vw 2000 onder de beperking verband houdend met verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling verleend.

Op 10 september 2004 hebben eisers aanvragen tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier onder de beperking verband houdend met voortgezet verblijf ingediend. Bij beschikkingen van 25 mei 2005 heeft verweerder afwijzend op deze aanvragen beslist.

Eisers hebben daartegen bij brieven van 20 juni 2005 bezwaar gemaakt.

Bij beschikkingen van 2 maart 2007, verzonden op 5 maart 2007, heeft verweerder de bezwaren kennelijk ongegrond verklaard.

Bij beroepschrift van 2 april 2007 hebben eisers beroep ingesteld bij de rechtbank tegen deze besluiten.

Zaaknummers: Awb 07/14212 en Awb 07/14216

2

De griffier heeft de van verweerder ontvangen stukken aan eisers gezonden en hen in de gelegenheid gesteld nadere gegevens te verstrekken.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Openbare behandeling van de beroepen heeft plaatsgevonden ter zitting van 9 oktober 2007. Eisers zijn verschenen bij hun gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

Aangezien het onderzoek niet volledig is geweest, heeft de rechtbank besloten het onderzoek op grond van artikel 8:68 Algemene wet bestuursrecht (Awb) te heropenen teneinde een uitspraak van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) af te wachten in een gedeeltelijk soortgelijke zaak. De rechtbank heeft hierbij aan partijen laten weten dat organisatorische redenen maken dat een andere rechter dan de rechter die de behandeling ter zitting heeft behandeld de uitspraak zal doen. Nadat de Raad van State de verwachte uitspraak heeft gedaan is partijen verzocht toestemming te geven om onderhavige zaak zonder nadere zitting af te doen. Verweerder heeft hiervoor op 7 februari 2008 schriftelijk toestemming gegeven. Eisers hebben dit op 15 februari 2008 eveneens schriftelijk gedaan.

De rechtbank heeft het onderzoek gesloten en doet uitspraak zoals hieronder weergegeven.

Overwegingen

In deze zaak dient te worden beoordeeld of de bestreden besluiten toetsing aan geschreven en ongeschreven rechtsregels kunnen doorstaan.

In gevolge artikel 18, eerste lid, onder f, Vw 2000, kan een aanvraag tot verlengen van de geldigheidsduur van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 Vw 2000 worden afgewezen indien niet wordt voldaan aan de beperkingen waaronder de vergunning is verleend of een voorschrift dat aan de vergunning is verbonden.

Ingevolge artikel 3.51, eerste lid, aanhef en onder c, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) kan bedoelde verblijfsvergunning onder de beperking verband houdend met voortgezet verblijf worden verleend aan de vreemdeling die drie jaren in Nederland verblijft als houder van een verblijfsvergunning onder een beperking verband houdend met verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling. Krachtens het tweede lid van dit artikel kan de verblijfsvergunning worden verleend indien in de in het eerste lid bedoelde periode is voldaan aan de voorwaarden voor verlengen van de geldigheidsduur van de oorspronkelijke verblijfsvergunning.

Niet in geschil is dat eisers op respectievelijk 1 oktober 2002 en 20 december 2002 met ingang van 25 november 2001 in het bezit zijn gesteld van een verblijfsvergunning regulier onder de beperking verband houdend met verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling, geldig tot 25 november 2002. Nadien is de geldigheidsduur van deze verblijfsvergunningen nog tweemaal verlengd, eerst tot 25 november 2003 en daarna tot 25 november 2004.

Verweerder heeft de ongegrondverklaring van de bezwaren als volgt gemotiveerd. De aanvragen zijn afgewezen omdat eisers gedurende de geldigheidsperiode van de verleende verblijfsvergunning regulier, onder de beperking 'verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling, niet meer voldeden aan de voorwaarden zoals genoemd in hoofdstuk C2/7 van de Vreemdelingen-circulaire 2000 (Vc 2000) nu er blijkens Tussentijdsbericht

Zaaknummers: Awb 07/14212 en Awb 07/14216

3

Vreemdelingencirculaire nr. 2003/64 (verlengd bij Wijzigingsbesluit Vreemdelingencirculaire nr. 2004/71) sinds 1 januari 2004 voor eisers adequate opvang in Angola beschikbaar is. De daadwerkelijke plaatsing van eisers ten tijde van het uitbrengen van de beslissing behoeft niet geregeld te zijn. Eerst bij feitelijke terugkeer zal, conform het landgebonden beleid, de toegang tot Mulemba of een andere concrete opvangplaats worden geregeld.

Nu tijdens de looptijd van de verblijfsvergunningen is gebleken dat er (sedert 1 januari 2004) in Angola adequate opvang voor alleenstaande minderjarige vreemdelingen van Angolese nationaliteit aanwezig is in het opvangcentrum 'Mulemba' voldoen eisers niet (meer) aan de voorwaarden voor het verlengen van de geldigheidsduur van de oorspronkelijke verblijfsvergunning.

Eisers stellen vooreerst dat geen sprake is van adequate opvang in 'Mulemba' omdat niet zeker is dat er daadwerkelijk een plek beschikbaar is. Naar inmiddels vaste jurisprudentie kan deze beroepsgrond niet leiden tot vernietiging van de bestreden besluiten.

Ter zitting heeft de discussie zich voorts toegespitst op de vrijwilligheid van een eventuele terugkeer. Het algemeen ambtsbericht inzake Angola van december 2006 vermeldt dat de opvang in 'Mulemba' slechts geboden wordt voor minderjarigen die vrijwillig terugkeren. Eisers stellen niet vrijwillig te willen terugkeren naar Angola zodat de opvang door 'Mulemba' voor hen niet beschikbaar zal zijn. Daarmee bestaat voor hen geen adequate opvang in Angola.

Onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 28 januari 2008 met nummer 200706384/1 is de rechtbank van oordeel dat de weigering van eisers vrijwillig terug te keren naar Angola voor hun eigen rekening en risico is.

Op grond van het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder terecht heeft geoordeeld dat eisers op grond van artikel 3.51 Vb 2000 geen aanspraak hebben op een verblijfsvergunning in verband met voortgezet verblijf. Daaraan doet de omstandigheid dat zij reeds drie jaren in Nederland verblijven als houder van een verblijfsvergunning niet af.

Dat eiser sub 2 inmiddels meerderjarig is geworden en feitelijk niet meer in 'Mulemba' zal worden opgevangen leidt niet tot een ander oordeel. Van eiser sub 2 mag immers verwacht worden dat hij zich vanwege zijn meerderjarigheid thans zal kunnen handhaven in Angola.

Met betrekking tot de stelling dat de hoorplicht is geschonden overweegt de rechtbank het volgende. Ingevolge artikel 7:3, aanhef en onder b, Awb kan worden afgezien van horen indien het bezwaar kennelijk ongegrond is.

In bezwaar is (met name) de toegankelijkheid van het opvanghuis 'Mulemba' bestreden. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder terecht kunnen stellen dat hetgeen eisers hebben aangevoerd in bezwaar, gelet op de inhoud van de desbetreffende informatie uit eerdergenoemd Tussentijds Bericht Vreemdelingencirculaire en het eerdergenoemde Wijzigingsbesluit Vreemdelingencirculaire, geen aanleiding heeft gegeven om aan te nemen dat verweerder hier niet van uit mocht gaan. Derhalve heeft verweerder kunnen concluderen dat het bezwaar kennelijk ongegrond was en dat er van horen van eisers kon worden afgezien.

Zaaknummers: Awb 07/14212 en Awb 07/14216

4

Anders dan eisers hebben betoogd, hebben zij niet automatisch recht op de door hen verlangde verblijfsvergunning, enkel omdat verweerder de verblijfsvergunningen niet met toepassing van artikel 19 Vw 2000 heeft ingetrokken en daarmee in het verblijf hier te lande zou hebben berust. Artikel 19 Vw 2000 geeft een bevoegdheid en spreekt niet van een verplichting voor verweerder.

Eisers hebben voorts een beroep gedaan op bijzondere individuele omstandigheden in verband met hun, tijdens het rechtmatig verblijf ontstane ontwenning van de Angolese samenleving en integratie in de Nederlandse samenleving.

Naar het oordeel van de rechtbank is in onderhavige zaak niet gebleken van bijzondere omstandigheden, als bedoeld in artikel 3.52 Vb 2000. Zo hebben eisers bijvoorbeeld veel langer in Angola gewoond dan in Nederland.

Voorts hebben eisers, naar het oordeel van de rechtbank, niet aannemelijk gemaakt dat er bijzondere omstandigheden zijn die voor verweerder aanleiding hadden moeten zijn om met toepassing van artikel 4:84 Awb van de in de Vc 2000 neergelegde beleidsregels af te wijken.

Hetgeen overigens is aangevoerd door eisers kan ook niet tot gegrondverklaring van de beroepen leiden.

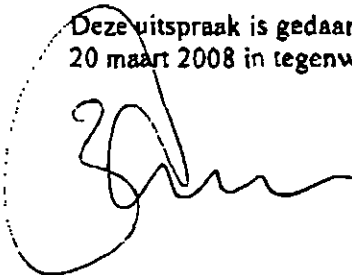
De beroepen zijn derhalve ongegrond.

Voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken, bestaat geen aanleiding.

Bestissing

De rechtbank verklaart de beroepen ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. L.J. Hofstra, rechter, en in het openbaar uitgesproken op 20 maart 2008 in tegenwoordigheid van mr. B. de Vogel, als griffier.

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtsspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtsspraak, Hoger beroep vreemdelingen-zaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, Vw 2000 één of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Afschrift verzonden op: **26 MRT 2008**

VOOR AFSCHRIFT CONFORM
DE GRIFFIER VAN DE
RECHTBANK TE 'S-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
23 APR 2008	
ZAAKNR.	02969
AAN:	VI
BEHANDELD: DD:	PAR:

ADVOCATENKANTOOR
MEIJER

Aan de Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak,
Hoger beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-GRAVENHAGE

ADVOCaat & PROCUREUR
mr. K. J. Meijer

BEZOEKADRES
Van Harenstraat 3
9076 BS St. Annaparochie

Sint Annaparochie, 23 april 2008

CORRESPONDENTIEADRES
Postbus 10
9076 ZN St. Annaparochie
T (0518) 40 21 86
F (0518) 40 29 76
E mrkj.meijer@uwmet.nl

HOGER BEROEP VREEMDELINGENZAKEN

Geachte heer/mevrouw,

Namens geboren op en
geboren op beiden van Angolese nationaliteit en verblijvende te
aan het adres te dezer zake woonplaats gekozen hebbende te Sint
Annarochie aan de Van Harenstraat 3 (9076 BS) ten kantore van advocaat mr. K.J. Meijer,
die te dezer zake door voornoemd tot bepaaldelijk gevolmachtigde is aan-
gesteld en als zodanig optreedt om namens voornoemd hoger beroep in te
stellen, deel ik u hierbij mee dat ik heden, daartoe bepaaldelijk gevolmachtigd door
----- voornoemd,

HOGER BEROEP instel tegen de uitspraak d.d. 20 maart 2008, aan hun bepaaldelijk gevol-
machtigde verzonden op 26 maart 2008, van de vreemdelingenkamer van de Rechtbank 's-
Gravenhage, zittinghoudende te Assen met registratienrs. Awb 07/14212 en 07/14216 waarbij
hun beroepen d.d. 2 april 2007, gericht tegen de beschikkingen van verweerder d.d. 2 maart
2007, -waarbij het/de namens appellanten ingediende bezwaarschrift(en) d.d. 20 juni 2005
kennelijk ongegrond is/zijn verklaard-, ongegrond zijn verklaard (zie bijlage).

Grief I

In strijd met het recht en/of het motiverings- dan wel zorgvuldigheidbeginsel heeft de recht-
bank Assen in haar uitspraak overwogen dat: "Niet in geschil is dat eisers op respectievelijk 1
oktober 2002 en 20 december 2002 met ingang van 25 november 2001 in het bezit zijn ge-
steld van een verblijfsvergunning regulier onder de beperking verband houdend met verblijf

-1-

Stichting Beheer Dierdengelden, Friesland Bank rek.nr. 29.88.05.456
Iedere aansprakelijkheid is beperkt tot het bedrag dat in het betreffende geval
door onze beroepsaansprakelijkheidsverzekeraar wordt uitgekeerd.

ADVOCATENKANTOOR
— MEIJER —

als alleenstaande minderjarige vreemdeling, geldig tot 25 november 2002. Nadien is de geldigheidsduur van deze verblijfsvergunningen nog tweemaal verlengd, eerst tot 25 november 2003 en daarna tot 25 november 2004.

Verweerder heeft de ongegrondverklaring van de bezwaren als volgt gemotiveerd. De aanvragen zijn afgewezen omdat eisers gedurende de geldigheidsperiode van de verleende verblijfsvergunning regulier, onder de beperking 'verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling', niet meer voldeden aan de voorwaarden zoals genoemd in hoofdstuk C2/7 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) nu er blijkens Tussentijdsbericht Vreemdelingencirculaire nr. 2003/64 (verlengd bij Wijzigingsbesluit Vreemdelingencirculaire nr. 2004/71) sinds 1 januari 2004 voor eisers adequate opvang in Angola beschikbaar is. De daadwerkelijke plaatsing van eisers ten tijde van het uitbrengen van de beslissing behoeft niet geregeld te zijn. Eerst bij feitelijke terugkeer zal, conform het landgebonden beleid, de toegang tot Mulemba of een andere concrete opvangplaats worden geregeld.

Nu tijdens de looptijd van de verblijfsvergunningen is gebleken dat er (sedert 1 januari 2004) in Angola adequate opvang is voor alleenstaande minderjarige vreemdelingen van Angolese nationaliteit aanwezig is in het opvangcentrum 'Mulemba' voldoen eisers niet (meer) aan de voorwaarden voor het verlengen van de geldigheidsduur van de oorspronkelijke verblijfsvergunning".

Toelichting: Appellanten stellen dat, nu zij de volle drie jaar hebben uitgezeten en hun individueel niet de aanwezigheid van opvang in 'Mulemba' is tegengeworpen danwel ten tijde van het bestreden besluit in beroep is aangeboden, zij vinden dat zij wel voldaan hebben aan de voorwaarden voor verlenging van de geldigheidsduur van de oorspronkelijk verleende verblijfsvergunningen. Appellanten stellen onverminderd dat het van een ongekende hardheid zou zijn om hen thans terug te sturen naar het land van herkomst. Appellanten stellen derhalve dan ook dat, nu de rechtbank verweerder ten onrechte is gevolgd in diens stellingen, de bestreden uitspraak dient te worden vernietigd en dat aldus aan appellanten alsnog een verblijfsvergunning regulier verband houdend met 'voortgezet verblijf' zal behoren te worden verleend.

Grief II

In strijd met het recht en/of het motiverings- dan wel zorgvuldigheidbeginsel heeft de rechtbank Assen in haar uitspraak overwogen dat: "Niet in geschil is dat eisers op respectievelijk 1 oktober 2002 en 20 december 2002 met ingang van 25 november 2001 in het bezit zijn gesteld van een verblijfsvergunning regulier onder de beperking verband houdend met verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling, geldig tot 25 november 2002. Nadien is de geldigheidsduur van deze verblijfsvergunningen nog tweemaal verlengd, eerst tot 25 november 2003 en daarna tot 25 november 2004.

ADVOCATENKANTOOR
— MEIJER —

Verweerder heeft de ongegrondverklaring van de bezwaren als volgt gemotiveerd. De aanvragen zijn afgewezen omdat eisers gedurende de geldigheidsperiode van de verleende verblijfsvergunning regulier, onder de beperking 'verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling', niet meer voldeden aan de voorwaarden zoals genoemd in hoofdstuk C2/7 van de Vreemdelingen-circulaire 2000 (Vc 2000) nu er blijkens Tussentijdsbericht Vreemdelingen-circulaire nr. 2003/64 (verlengd bij Wijzigingsbesluit Vreemdelingen-circulaire nr. 2004/71) sinds 1 januari 2004 voor eisers adequate opvang in Angola beschikbaar is. De daadwerkelijke plaatsing van eisers ten tijde van het uitbrengen van de beslissing behoeft niet geregeld te zijn. Eerst bij feitelijke terugkeer zal, conform het landgebonden beleid, de toegang tot Mulemba of een andere concrete opvangplaats worden geregeld.

Nu tijdens de looptijd van de verblijfsvergunningen is gebleken dat er (sedert 1 januari 2004) in Angola adequate opvang is voor alleenstaande minderjarige vreemdelingen van Angolese nationaliteit aanwezig is in het opvangcentrum 'Mulemba' voldoen eisers niet (meer) aan de voorwaarden voor het verlengen van de geldigheidsduur van de oorspronkelijke verblijfsvergunning".

Toelichting: Appellanten stellen dat, er in casu weldegelijk sprake is van de omstandigheid dat zij voor de duur van drie jaar in het bezit zijn geweest van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling' op grond van artikel 3.51 van het Vreemdelingenbesluit en dat dientengevolge appellanten recht hadden en hebben op een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'voortgezet verblijf' in de zin van artikel 3.51, lid 1, sub c Vb 2000 temeer daar de aan appellanten verleende verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling' nimmer (met terugwerkende kracht) is ingetrokken. Appellanten stellen derhalve dan ook dat, nu de rechtbank verweerder ten onrechte is gevolgd in diens stellingen, de bestreden uitspraak dient te worden vernietigd en dat aldus aan appellanten alsnog een verblijfsvergunning regulier verband houdend met 'voortgezet verblijf' zal behoren te worden verleend.

Grief III

In strijd met het recht en/of het motiverings- dan wel zorgvuldigheidbeginsel heeft de rechtbank Assen in haar uitspraak overwogen dat: "Nu tijdens de looptijd van de verblijfsvergunningen is gebleken dat er (sedert 1 januari 2004) in Angola adequate opvang is voor alleenstaande minderjarige vreemdelingen van Angolese nationaliteit aanwezig is in het opvangcentrum 'Mulemba' voldoen eisers niet (meer) aan de voorwaarden voor het verlengen van de geldigheidsduur van de oorspronkelijke verblijfsvergunning.

Eisers stellen vooreerst dat er geen sprake is van adequate opvang in 'Mulemba' omdat niet zeker is dat er daadwerkelijk plek beschikbaar is. Naar inmiddels vaste jurisprudentie kan deze beroepsgrond niet leiden tot vernietiging van de bestreden besluiten".

ADVOCATENKANTOOR
————— MEIJER ———

Toelichting: Namens appellanten zij opgemerkt dat in casu gebleken is dat verweerder van mening is gebleven dat de voorwaarde voor verlening op grond van het gewijzigde beleid is komen te vervallen omdat er overhaast in Mulemba een door Nederland gefinancierd opvangtehuis is opgericht. Appellanten stellen dienaangaande nogmaals dat er in dat geval alleen sprake van adequate opvang kan zijn geweest indien er ook daadwerkelijk een plek in dit opvangtehuis danwel in enige ander instelling voor appellanten aanwezig zou zijn geweest. Nu niet is gebleken dat dit daadwerkelijk het geval was, kan de stelling van verweerder geen stand houden zodat appellanten in het bezit behoren te worden gesteld van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'voortgezet verblijf'. Dit was zeer zeker van belang aangezien het destijds in casu mede ging om minderjarig zijnde personen (ten tijde van het nemen van het bestreden besluit). Het was en is dan ook onjuist en in strijd met de rechten van het kind dat er geen adequate opvang is/was geregeld voordat het besluit door verweerder is genomen danwel voordat er eventueel feitelijk had kunnen worden overgegaan tot uitzetting van appellanten naar het land van herkomst. Appellanten stellen derhalve dan ook dat, nu de rechtbank verweerder ten onrechte is gevolgd in diens stellingen, de bestreden uitspraak dient te worden vernietigd en dat aldus aan appellanten alsnog een verblijfsvergunning regulier verband houdend met 'voortgezet verblijf' zal behoren te worden verleend.

Grief IV

In strijd met het recht en/of het motiverings- dan wel zorgvuldigheidbeginsel heeft de rechtbank Assen in haar uitspraak overwogen dat: "Ter zitting heeft de discussie zich voorts toegepitst op de vrijwilligheid van een eventuele terugkeer. Het algemeen ambtsbericht inzake Angola van december 2006 vermeldt dat de opvang in 'Mulemba' slechts geboden wordt voor minderjarigen die vrijwillig terugkeren. Eisers stellen niet vrijwillig te willen terugkeren naar Angola zodat de opvang door 'Mulemba' voor hen niet beschikbaar zal zijn. Daarmee bestaat voor hen geen adequate opvang in Angola.

Onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 28 januari 2008 met nr. 200706384/1 is de rechtbank van oordeel dat de weigering van eisers vrijwillig terug te keren naar Angola voor hun eigen rekening en risico is".

Toelichting: Appellanten verwijzen hierbij naar de toelichting op grief III, waarvan de inhoud hierbij als herhaald en ingelast dient te worden beschouwd en als zodanig eveneens dient te worden beschouwd als ware dit de toelichting op grief IV. Daarnaast stellen appellanten dat er juist voor hen inderdaad geen opvang was omdat zij niet vrijwillig terug wensen te keren naar het land van herkomst. Dat dit voor eigen risico en rekening van appellanten is, laat onverlet dat er ten tijde van het bestreden besluit geen opvang voor hen aanwezig was zodat het bestreden besluit destijds onzorgvuldig tot stand is gekomen. Appellanten stellen derhalve dan ook dat, nu de rechtbank verweerder ten onrechte is gevolgd in diens stellingen, de bestreden uit-

ADVOCATENKANTOOR
————— MEIJER ———

spraak dient te worden vernietigd en dat aldus aan appellanten alsnog een verblijfsvergunning regulier verband houdend met 'voortgezet verblijf' zal behoren te worden verleend.

Grief V

In strijd met het recht en/of het motiverings- dan wel zorgvuldigheidbeginsel heeft de rechtbank Assen in haar uitspraak overwogen dat: "Op grond van het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder terecht heeft geoordeeld dat eisers op grond van artikel 3.51 Vb 2000 geen aanspraak hebben op een verblijfsvergunning in verband met voortgezet verblijf. Daaraan doet de omstandigheid dat zij reeds drie jaren in Nederland verblijven als houder van een verblijfsvergunning niet af.

Dat eiser sub 2 inmiddels meerderjarig is geworden en feitelijk niet meer in 'Mulamba' zal worden opgevangen leidt niet tot een ander oordeel. Van eiser sub 2 mag immers worden verwacht dat hij zich vanwege zijn meerderjarigheid thans zal kunnen handhaven in Angola."

Toelichting: Appellanten verwijzen hierbij naar de toelichting op grief I tot en met IV, waarvan de inhoud hierbij als herhaald en ingelast dient te worden beschouwd en als zodanig eveneens dient te worden beschouwd als ware dit de toelichting op grief V. Daarnaast stellen appellanten dat het van belang is dat appellant (sub 2) minderjarig was en drie jaar op grond van zijn minderjarigheid rechtmatig verblijf in Nederland heeft gehad zodat, primair, het de stelling van appellant (sub 2) is dat hij automatisch recht had op een verblijfsvergunning regulier onder de beperking 'voortgezet verblijf', subsidiair, dat appellant (sub 2) nog steeds aan de voorwaarde voldoet van artikel 3.51, lid 2, Vb omdat hij pas meerderjarig is geworden in 2006 en zijn verblijfsvergunning voor die tijd nimmer is ingetrokken. Appellanten stellen derhalve dan ook dat, nu de rechtbank verweerder ten onrechte is gevolgd in diens stellingen, de bestreden uitspraak dient te worden vernietigd en dat aldus aan appellanten alsnog een verblijfsvergunning regulier verband houdend met 'voortgezet verblijf' zal behoren te worden verleend.

Grief VI

In strijd met het recht en/of het motiverings- dan wel zorgvuldigheidbeginsel heeft de rechtbank Assen in haar uitspraak overwogen dat: "Met betrekking tot de stelling dat de hoorplicht is geschonden overweegt de rechtbank het volgende. Ingevolge artikel 7:3, aanhef en onder b, Awb kan worden afgezien van horen indien het bezwaar kennelijk ongegrond is.

In bezwaar is (met name) de toegankelijkheid van het opvanghuis 'Mulemba' bestreden. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder terecht kunnen stellen dat hetgeen eisers hebben aangevoerd in bezwaar, gelet op de inhoud van de desbetreffende informatie uit eerderge-

ADVOCATENKANTOOR
— MEIJER —

noemd Tussentijds Bericht Vreemdelingencirculaire en het eerder genoemde Wijzigingsbesluit Vreemdelingencirculaire, geen aanleiding heeft gegeven om aan te nemen dat verweerder hier niet van uit mocht gaan. Derhalve heeft verweerder kunnen concluderen dat het bezwaar kennelijk ongegrond was en dat er van het horen van eisers kon worden afgezien”.

Toelichting: Namens appellanten zij opgemerkt dat het bezwaarschrift naar hun mening a) niet-kennelijk ongegrond was, b) niet van elk belang ontbloomt was, c) niet niet-ontvankelijk was en d) het bezwaarschrift niet is ingewilligd. Appellanten hebben ook nimmer aangegeven om van het recht om gehoord te worden af te zien. De aanvullende gronden van het bezwaarschrift waren bovendien niet enkel en alleen gebaseerd op het feit dat ‘Mulemba’ niet voor hen toegankelijk zou zijn, maar ook op de stelling dat zij automatisch in aanmerking kwamen voor een verblijfsvergunning regulier onder de beperking ‘voortgezet verblijf’ nu zij drie jaar in het bezit waren van een verblijfsvergunning regulier als ‘alleenstaande minderjarige asielzoeker’ en tevens dat er een verkeerde belangenafweging had plaatsgevonden met betrekking tot artikel 3.1 van het Verdrag voor de Rechten van het Kind en/of artikel 4:84 Awb. Kortom, er was geen grond voor het oordeel dat er, naar objectieve maatstaven bezien, op voorhand redelijkerwijs twijfel over mogelijk was dat de bezwaren niet hadden kunnen leiden tot een andersluidend besluit. Appellanten stellen derhalve dan ook dat, nu de rechtbank verweerder ten onrechte is gevolgd in diens stellingen, de bestreden uitspraak dient te worden vernietigd en dat aldus aan appellanten alsnog een verblijfsvergunning regulier verband houdend met ‘voortgezet verblijf’ zal behoren te worden verleend.

Grief VII

In strijd met het recht en/of het motiverings- dan wel zorgvuldigheidbeginsel heeft de rechtbank Assen in haar uitspraak overwogen dat: “Anders dan eisers hebben betoogd, hebben zij niet automatisch recht op de door hen verlangde verblijfsvergunning, enkel omdat verweerder de verblijfsvergunningen niet met toepassing van artikel 19 Vw 2000 heeft ingetrokken en daarmee in het verblijf hier te lande zou hebben berust. Artikel 19 Vw 2000 geeft een bevoegdheid en spreekt niet van een verplichting voor verweerder.

Toelichting: Appellanten merken op dat ook al is er sprake van een bevoegdheid en niet van een verplichting, dan nog scheidt het bij appellanten de verwachting dat, te meer nu verweerder geen gebruik heeft gemaakt van de bevoegdheid om de verblijfsvergunningen in te trekken, er in het verblijf van appellanten hier te lande werd berust en dat zij dienaangaande aanspraak konden maken op verblijfsrechten. Appellanten waren dan ook terecht van mening dat zij na drie jaar automatisch in aanmerking kwamen voor een verblijfsvergunning regulier onder de beperking ‘voortgezet verblijf’. Appellanten stellen derhalve dan ook dat, nu de rechtbank verweerder ten onrechte is gevolgd in diens stellingen, de bestreden uitspraak dient te worden vernietigd en dat aldus aan appellanten alsnog een verblijfsvergunning regulier verband houdend met ‘voortgezet verblijf’ zal behoren te worden verleend.

ADVOCATENKANTOOR
— MEIJER —

Grief VIII

In strijd met het recht en/of het motiverings- dan wel zorgvuldigheidbeginsel heeft de rechtbank Assen in haar uitspraak overwogen dat: "Eiseres hebben voorts een beroep gedaan op bijzondere individuele omstandigheden in verband met hun, tijdens het rechtmatig verblijf ontstane ontwenning van de Angolese samenleving in de Nederlandse samenleving.

Naar het oordeel van de rechtbank is in onderhavige zaak niet gebleken van bijzondere omstandigheden, als bedoeld in artikel 3.52 Vb 2000. Zo hebben eisers bijvoorbeeld veel langer in Angola gewoond dan in Nederland.

Voorts hebben eisers, naar het oordeel van de rechtbank, niet aannemelijk gemaakt dat er bijzondere omstandigheden zijn die voor verweerder aanleiding hadden moeten zijn om met toepassing van artikel 4:84 Awb van de in de Vc 2000 neergelegde beleidsregels af te wijken.

Hetgeen overigens is aangevoerd door eisers kan dan ook niet tot gegrondverklaring van de beroepen leiden".

Toelichting: Appellanten hebben terecht gesteld dat er een verkeerde c.q. onjuiste belangenafweging heeft plaatsgevonden omdat appellanten als minderjarigen naar Nederland zijn gekomen en ten tijde van het bestreden besluit ook nog minderjarig waren. Appellanten hebben diverse argumenten naar voren gebracht welke mee hadden moet worden gewogen in het kader van a) artikel 3.1 van het Verdrag voor de Rechten van het Kind en b) artikel 4:84 Awb om af te wijken van de in de Vreemdelingencirculaire neergelegde beleidsregels en aldus gebruik te maken van de aan verweerder ter beschikking staande discretionaire bevoegdheid. Voorts hebben appellanten terecht opgemerkt dat zij maar een paar jaar in Angola hebben gewoond en dat de ontwikkeling van appellanten als mens, tot puber en nu zelfs volwassene, grotendeels in Nederland heeft plaatsgevonden. De thans bestaande situatie grijpt in in het privé-leven van appellanten en is naar hun mening in strijd met artikel 8 EVRM. Met name de omstandigheid dat appellanten enkele jaren van hun jeugd in Nederland hebben doorgebracht en dat thans door verweerder van hen verwacht wordt om terug te keren naar het land van herkomst is een aanslag op de geestelijke gezondheid van appellanten. Voor het overige zij nog opgemerkt dat artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van het Kind vermeldt dat bij een beslissing door een Staat de belangen van het kind een essentiële overweging dienen te vormen en dat aldus terzake een zorgvuldige belangenafweging de belangen van het kind een essentieel punt zijn ten aanzien van de besluitvorming die het bestuursorgaan neemt. Bovendien rust er op de Staat, conform artikel 3, lid 2 van het Kinderverdrag, de verplichting om het kind te beschermen en te verzorgen. Met andere woorden, het zou van een ongekende hardheid getuigen dat appellanten, inmiddels al meer dan zes jaar in Nederland verblijvend, gedwongen terug zou moeten keren naar het land van herkomst terwijl zij langzaam maar zeker geworteld zijn geraakt in de Nederlandse samenleving. Appellanten stellen derhalve dan ook dat, nu de rechtbank verweerder ten onrechte is gevolgd in diens stellingen,

ADVOCATENKANTOOR
————— MEIJER ———

de bestreden uitspraak dient te worden vernietigd en dat aldus aan appellanten alsnog een verblijfsvergunning regulier verband houdend met 'voortgezet verblijf' zal behoren te worden verleend.

Grief IX

In strijd met het recht en/of het motiverings- dan wel zorgvuldigheidbeginsel heeft de rechtbank Assen in haar uitspraak overwogen dat: "De beroepen zijn derhalve ongegrond. Voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken, bestaat geen aanleiding".

Toelichting: Appellanten verwijzen hierbij naar de toelichting op grief I tot en met VIII, waarvan de inhoud hierbij als herhaald en ingelast dient te worden beschouwd en als zodanig eveneens dient te worden beschouwd als ware dit de toelichting op grief IX. Appellanten stellen derhalve dan ook dat, nu de rechtbank verweerder ten onrechte is gevolgd in diens stellingen, de bestreden uitspraak dient te worden vernietigd en dat aldus aan appellanten alsnog een verblijfsvergunning regulier verband houdend met 'voortgezet verblijf' zal behoren te worden verleend en dat verweerder veroordeelt dient te worden in de kosten van deze procedure.

REDENEN waarom appellanten zich tot u wenden met het verzoek om:

1. het hoger beroepschrift d.d. 23 april 2008 gegrond te verklaren en rechtdoende;
2. de uitspraak d.d. 20 maart 2008 van de rechtbank Assen te vernietigen;
3. de beroepschriften d.d. 2 april 2007 gegrond te verklaren;
4. de bestreden beschikkingen van verweerder d.d. 2 maart 2007 te vernietigen;
5. te bepalen dat aan appellanten een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd verband houdend met voortgezet verblijf in de zin van de Vreemdelingenwet zal behoren te worden verleend;
6. verweerder te veroordelen in de kosten van deze procedure, daarbij inbegrepen de kosten van appellanten voor griffierecht en/of rechtsbijstand.

ADVOCATENKANTOOR
— MEIJER —

Hoogachtend,

K.J. Meijer

bijlage: - uitspraak Rechtbank Assen d.d. 20 maart 2008 (Awb 07/14212 en 07/14216)